

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **H. T.**, zastoupené Mgr. Josefem Smutným, advokátem, se sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 17. ledna 2013, č. j. CPR-12478/ČJ-2012-930310-V243, a proti rozhodnutí žalované ze dne 18. ledna 2013, č. j. CPR-12478-1/ČJ-2012-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2013, č. j. 44 A 7/2013 - 52,

takto:

- I. Kasační stížnost žalované se zamítá.**
- II. Žalobkyni se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. V České republice žalobkyně vykonává práci jako členka Družstva KP+S, se sídlem Vrchy 219, Sobětuchy, 537 01 Chrudim (dále jen „družstvo“) a podílela se tak osobně jako uklízečka v souladu se stanovami tohoto družstva na plnění úkolů vyplývajících z jeho předmětu činnosti.

[2] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 13. února 2012 č. j. PA-PA-ZZ-569-2/2010 bylo žalobkyni prodlouženo podle § 94 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání pro družstvo, druh práce ostatní uklízeči a pomocníci, s místem výkonu práce v okrese Pardubice.

[3] Rozhodnutím ze dne 26. září 2012 č. j. KRPS - 311553/ČJ-2012-010025 uložila Policie ČR, Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Své rozhodnutí odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že dne 29. srpna 2012 byla provedena pobytová kontrola a kontrola výkonu nelegální práce v Kouřimi, ve společnosti Lonza Biotec, s. r. o, se sídlem Okružní 134, Kouřim, IČ 45245126, v okrese Kolín, kde žalobkyně vykonávala práci uklízečky. Správní orgán I. stupně zaujal názor, že ačkoli zákoník práce umožňuje vysílání zaměstnanců na pracovní cesty, zákon o zaměstnanosti takovou možnost pro zaměstnance – cizince – neupravuje, a proto každý výkon práce cizince mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání musí být považován za výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání podle § 5 písm. e) odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tedy za práci nelegální. Rozhodnutím ze dne 1. října 2012 č. j. KRPS - 311553/ČJ-2012-010025 správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobkyně je povinna nahradit náklady řízení o správním vyhoštění v paušální výši 1.000 Kč.

[4] Proti oběma rozhodnutím se žalobkyně odvolala. O odvoláních žalovaná rozhodnutím ze dne 17. ledna 2013 č. j. CPR-12478/ČJ-2012-930310-V243 rozhodla tak, že opravila drobné formální vady výroku napadeného rozhodnutí, ve zbytku jej potvrdila; rozhodnutím ze dne 18. ledna 2013 č. j. CPR-12478-1/ČJ-2012-930310-V243 potvrdila též rozhodnutí správního orgánu I. stupně zavazující žalobkyni k úhradě nákladů spojených s řízením o správním vyhoštění.

[5] Žalobou ze dne 7. února 2013 napadla žalobkyně obě v záhlaví uvedená rozhodnutí u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 30. dubna 2013 č. j. 44 A 7/2013 - 50 obě rozhodnutí žalované zrušil a věci jí vrátil k dalšímu řízení. Dle právního názoru krajského soudu je možné vyslat cizince na pracovní cestu mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání, avšak pouze za podmínek stanovených pro pracovní cestu zákoníkem práce. Pracovní cesta může být pouze krátkodobé povahy v délce maximálně 30 kalendářních dnů. Tímto směrem však žalovaná dokazování v souzené věci nevedla, proto pro závěr učiněný v napadených rozhodnutích nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Jako závislé na rozhodnutí ve věci samé zrušil krajský soud i napadené rozhodnutí žalované potvrzující rozhodnutí zavazující žalobkyni uhradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka argumentovala, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázku možnosti cizince vykonávat práci mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání.

V projednávaném případě bylo dostačující, že žalobkyně svou pracovní činnost vykonávala v jiném místě, než ve kterém jí byl tento výkon dovolen v povolení k zaměstnání. Žalobkyně navíc nevykonávala pracovní činnost na základě pracovněprávního vztahu, který by umožňoval její vyslání na pracovní cestu, ale jako členka družstva, není proto možné výkon její pracovní činnosti jako pracovní cestu hodnotit.

[8] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu dle stěžovatelky spočívá v tom, že krajský soud sice ve svém rozsudku vymezil spornou otázku případu, tedy problém právní kvalifikace výkonu práce v místě jiném, než které je uvedeno v povolení k zaměstnání, ale nijak ji nezodpověděl a dále se jí nezaobíral. Stěžovatelka pro nepřezkoumatelnost napadla též výrok krajského soudu, kterým bylo zrušeno její potvrzující rozhodnutí zavazující žalobkyni k úhradě nákladů řízení o správním vyhoštění.

[9] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Současně s kasační stížností podala žalovaná návrh na přiznání odkladného účinku, jemuž však nebylo vyhověno (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2013 č. j. 6 As 117/2013 - 34).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Námitku stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí je nutné odmítnout. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se krajský soud se spornou otázkou případu, tj. problémem právní kvalifikace výkonu práce cizince v místě jiném, než které je uvedeno v povolení k zaměstnání, dostatečně vypořádal. Krajský soud uvedl, které právní normy, úvahy a závěry na daný případ aplikuje (§ 42, § 5 odst. 3 zákoníku práce, § 226 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, rovněž § 93 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. prosince 2008). „Lze shrnout, že cizince lze vyslat na pracovní cestu, přičemž takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu však musí být krátkodobé a nesmí znamenat fakticky trvalou změnu místa (popřípadě též druhu) výkonu práce.“ Krajský soud dále přezkoumatelným způsobem uvedl, že dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Rozhodnutí o nákladech je rozhodnutím závislým na rozhodnutí ve věci samé (§ 79 odst. 5 správního řádu). Pro zrušení rozhodnutí ve věci samé bylo zrušeno i rozhodnutí žalovaného. Uvedené závěry jsou pro přezkoumání předmětného rozsudku ve smyslu

§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dostačující, proto Nejvyšší správní soud následně přistoupil k vypořádání námítky nesprávného posouzení právní otázky soudem.

[14] V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že skutkově obdobnou a právně totožnou věcí týkající se vysílání cizinců, členů (téhož) družstva, resp. družstva Pohled, na pracovní cestu mimo okres uvedený v povolení k zaměstnání, se zabýval v rozsudcích ze dne 2. srpna 2013 č. j. 6 As 37/2013 - 39, ze dne 30. července 2013 č. j. 4 As 74/2013 - 31 a ze dne 25. července 2013 sp. zn. 9 As 48/2013 - 46.

[15] Konkrétně v rozsudku ze dne 2. srpna 2013 č. j. 6 As 37/2013-39 uvedl Nejvyšší správní soud následující argumentaci: *„Cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání. Takové vyslání však musí svým obsahem skutečně pracovní cestě odpovídat. Prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince v jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. ... Proto při posuzování obsahové pracovní cesty cizince je třeba posuzovat zvlášť skutkové okolnosti každého jednotlivého případu. Avšak vyslání cizince k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce nelze v žádném případě používat dlouhodobě či pravidelně a zneužívat jej tak k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. ... Naopak pro projednávanou věc není rozhodující družstevní členství žalobkyně, neboť vzhledem k § 5 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 226 odst. 2 obchodního zákoníku, je-li podle stanov družstva podmínkou členství též pracovní vztah člena k družstvu, mohou stanovy obsahovat úpravu tohoto vztahu. Tato úprava nesmí odporovat pracovněprávním předpisům, ledaže úprava je pro člena výhodnější. Není-li zvláštní úprava ve stanovách, platí pracovněprávní předpisy. Z tohoto pohledu proto může být i člen družstva vyslán na pracovní cestu.“*

[16] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje i v nyní projednávané věci a neshledává žádný důvod se od nich odchýlit. S ohledem na již zmíněnou skutkovou a právní shodu posuzované věci v judikatuře Nejvyššího správního soudu a na vyčerpávající odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. dubna 2013 č. j. 44 A 7/2013 - 52 zcela postačí na všechna tato rozhodnutí odkázat, neboť v nich je obsažena veškerá argumentace vztahující se k posuzované právní otázce.

[17] Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu a z předložených správních spisů vyplývá, že stěžovatelka ve správním řízení dokazovala pouze skutečnosti související s jejím (nesprávným) právním názorem o (absolutní) nemožnosti výkonu práce cizinců mimo místo stanovené v povolení k zaměstnání (srov. str. 4 odůvodnění rozhodnutí ze dne 26. září 2012 č. j. KRPS - 311553/ČJ-2012-010025 a návrh žalobkyně k vyžádání zprávy od družstva ohledně důvodů pracovní cesty na č. l. 22/1 spisu správního orgánu I. stupně), ač žalobkyně namítala, že výkon práce splňoval náležitosti institutu pracovní cesty. Skutečnost, že žalobkyně v den pobytové kontroly (či v jiných časových obdobích, které vyplývají ze spisového materiálu na č. l. 7/3, 11/1, 13/1, 24/1 spisu správního orgánu I. stupně) vykonávala práci uklízečky ve společnosti Lonza Biotec, s. r. o., však sama o sobě bez dalšího neznamená, že se automaticky jedná o práci nelegální. Stěžovatelka tak v rámci dalšího řízení povede dokazování, v němž náležitým způsobem zjistí všechny rozhodné skutečnosti a tyto řádně zhodnotí.

[18] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. dubna 2013 č. j. 44 A 7/2013 - 52 dospěl ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke správným právním závěrům v posuzované věci. Jeho rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšné žalobkyni žádné náklady nevznikly, stěžovatelka úspěch ve věci neměla. Stěžovatelka tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalobkyni náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu